

[Finansministeren.]

gang. Det var særlig hr. Jens Foged, der var inde på, at man burde have en sådan yderligere klageadgang, kan man vel godt sige, og det er altså det, vi får, hvis dette forslag bliver gennemført.

Det har været naturligt i fremsættelsen at gøre nogle bemærkninger om det administrative og dobbeltadministration og gøre visse betæneligheder gældende. Det har været naturligt, bl.a. fordi administrationsdepartementet har været betænkeligt ved det — det er jo blevet spurgt ved lovforslagets udarbejdelse. Jeg mener også, at vi skal prøve dette her. Hvis det viser sig at tage overhånd, må vi tage det op igen; så kan vi formentlig ikke leve med det. Men vi kan da håbe, at det kun bliver i ganske særlige tilfælde, at skatteyderne henvender sig til skatterådene. Skatteyderen har jo altid mulighed for at få ændret sit skattekort. Endelig er der jo også en slutskatteopgørelse, sådan at de rigtige forhold under alle omstændigheder kommer frem i forbindelse med slutskatteopgørelsen.

Men jeg har altså givet dette tilsagn, jeg har givet et løfte, og det er det, der hermed er opfyldt.

Må jeg sige til hr. Bernhard Baunsgaard, som var inde på spørgsmålet om lejebindingsbeløbene, at det er jo ikke vores lov, hele det problem omkring frigørelsen af disse lejebindingsbeløb. De nye frigørelser behøver vi vel, så vidt jeg kan se, i og for sig ikke at tage stilling til. Det, der sker med dette lovforslag, er en forhøjelse af den procent, som skal betales i skat ved en frigørelse. Der er jo også allerede i den nugældende lovgivning adgang til en vis frigørelse, og det må jo nok under alle omstændigheder være at forhøje procenten rimeligt, fordi den lave procent på 30 jo stammer helt tilbage fra den tid, da bl.a. skattesatsen for særlig indkomst var 30. Det skal vi lige have med i erindringen, derfor er det meget naturligt, at man forhøjer denne sats, og den foreslås altså kun sat op fra 30 til 40, ikke op til 50, som er den sats, vi nu har for særlig indkomst.

Bernhard Baunsgaard: Jeg indrømmer naturligvis helt ud, at det er ikke vores opgave i skatteudvalget at afgøre, hvor store beløb der skal kunne frigøres for fremtiden, mod at man betaler disse 40 pct. Men jeg vil

dog sige så meget, selv om jeg understreger, at jeg er parat til en hurtig udvalgsbehandling, at det bliver noget vanskeligt for mig at være med til at vedtage en lov om beskatning af et beløb, når jeg ikke kender noget til reglerne for disse beløb. Og så meget af en formssag er en behandling i folketinget dog ikke blevet, at vi kan sige, at fordi der er fremsat et forslag, behøver vi andre ikke at regne med, at der overhovedet bliver rettet i det — for så ville det jo kun være en formssag. Derfor må vi dog vel afvente, hvad der sker med dette lovforslag. Det kunne dog være, at der pludselig viste sig muligheder for de parter, der tidligere indgik boligforliget, for at nå til en ny enighed. Det bliver vi da vist nødt til at vente på.

Finansministeren (Grünbaum): Det, jeg ville med min bemærkning, var blot at sige, at selv om man slet ikke gennemfører det andet, så har vi jo i vores lov denne 30 pct.s sats for de, skal vi sige normale frigivelser af disse lejebindingsbeløb, som man jo kan frigive; også efter nugældende lov kan der ske en vis frigivelse, og der har vi en sats på 30 pct. Det vil nok under alle omstændigheder være rimeligt, at vi regulerer den op til de 40, tror jeg.

Det var bare det, jeg mente med bemærkningen. Måske skulle satsen have været sat op til 50, men vi har kun foreslået at regulere den op til 40.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard: Det er naturligvis rigtigt, hvad finansministeren siger her, men det må jo også være rigtigt, at vi må vide fuldt ud, hvad det er, vi gør. Hidtil har der jo været tale om frigivelse af overordentlig små beløb, men det kan jo være, at der i den nye lov bliver vedtaget sådanne bestemmelser, at der bliver tale om at frigøre overordentlig store beløb, og så vil det dog have en vis virkning på hele vores økonomiske situation. Som jeg sagde før: det vil være at bære ved til inflationsbålet, hvis vi ikke har en vis oversigt over, hvad vi gør. Derfor må jeg mene, at det er nødvendigt, at vi får at vide, hvor man ender med den lov, som er forudsætningen for denne bestemmelse.